

עין משפט
גר מצודה
לב:

[illegible]

רבינו חננאל

וְנִתְּנָה בְּקֶעֶת וְשִׁמְנָה יָדוֹ בַּפְּנִי.
לענין ארבעה דברים: ז' ו
לאייר שכלהו נכנס ואל"ת שכלל בשר
שנכנסהו אה אמרינן ב"י הפירה (לקמן מה)
בעל הבית שלא גרשות דלפי' בעל
הבית הויקו חייב אי הוה ידע ביה
ואפילו שלא בכונה דומיא דלא הוה
ידע דפטור התם וי"ל הא דקמיה
ירשא פטור היינו מד' דברים אבל
מזק חייב וכן פ"י בקונטרס א"י כולה
ב"ימא שכלל ראהו מ"מ חשיב לעמ
בצירו שפיה לו לידע שלא על חס
ללא ממנו קשות אלא משום שרעה
לינכנס דלא סי' ז' בה"ה.
וא"ת והא פנן באלו הן הגולין (מסמ"ה)
הורק אכן לתלמי וסבא אס י' לו
רשות לגזול לינכנס וסבא גולה ואס
לאו אינו גולה ואחלמי גולה שנכנס
גרשות וי"ל דהתם מיירי כגון שיש לו
דרך בתוכו או במכר או במתנה או
בשאלה או בשכירות שאין בעל החצר
יכול לעכב עליו אבל הכא מיירי
בשאלה ששאל רשות לינכנס על שעה
ידועה הוא שינכנס לאלתר כיון ששאל
ממנו רשות להכי הוי קרוב למדור:
מִיתִיבִי הוורק אכן דר"ה ז' והא
הבא דשונן קרוב צ"ע.
ברש אלו הן הגולין (מסמ"ה ז' דר"ש)
בשגה פרט למדור ומוקי לה באומר
מותר וקרי ליה מיד משום לאומר
מותר קרוב למדור והא דלא מייתי
מזכר משנה התם דלא משמע ליה למיירי
האי קרוב למדור האם הוא אבל ההוא
לדעיל לא הוי קרוב למדור טפי מהאי
והא דפריך בגמ' אף משה במתות
האי מוזי הוא ומשיב בכותר כותלי
ויכולה סוגיא דהבא דהכא פתח אלא
דפטרין הכא קרוב למדור ולא אחיא
ההיא סוגיא כמאן דמתי דר' יוסי
בר חנינא אריש': דר"ה ז' בארבעה
דברים. פ"י בקונטרס כיון דחייב
דעיל איצטני ליה לעניוי וקשה לריב"ז
דאס ראה היה לו להחשיב גלות
אע"פ דלא נמן לו רשות לינכנס מדי
דהוי אחרקבב צו לאחת גבי נפח
בסמון דחייב גלות אלא דלא הוי
שוליא דגרי' ואע"פ שנכנס גרשות
כיון שעתה מסרבה צו לאחת הוי
שכלל גרשות וי"ל דשלי' התם כיון
שחילתו ימסרבה גרשות לפיכך בחצר
יש לו לחוש שמה לו יאל דומי נפח
ליער כי בוטח הוא שלא למחר לאחת
כיון שנתן לו רשות לינכנס והיה לו
לנפח לענין אס יאל אס לאו אבל
הכא שחילתו ימסרבה גרשות
אין לו לחוש כל כך ולא דמי ליער
והביא ראה מירושלמי דגר' א"ר יוסי
בר חנינא היה עומד ומבקע עליה
בתלמי ונכנס פועל לתבוע שכרו ותמה
בקעת ויחייב חייב אום חס אתו גולה לו
דמי' ז' ראה שכלל ראה חרי מירושלמי
היכא נכנס גרשות וכו' דמי בירושלמי
מה שהו פטור מגלות: **בְּמֵאן** דרשני
אי מטעם אונס פטור מגלות כ"ש
מארבעה דברים ואחיי גלות וי"ל ד
כל

המניח פרק שלישי בבא קמא

בואו ונלא. כאדם המקבל פני מלך: **מִתְנִי**! **הַמְכַּנֶּה**: עֲשֵׂה: וְהוֹקֵן בְּרִי"ה. **שֶׁל** אַחֲרֵיהֶם: **בְּרִשׁוֹת** הַיּוֹד. **שֶׁלּוֹ**: וְהוֹקֵן בְּרִשׁוֹת הַיּוֹד. **אֶחָד** אַחֵר. **שֶׁל** אַחֲרֵיהֶם חֵיב: **גַּם** דְּשִׁימֵי רִבִּים. וְהוּא לִיה לַעֲשׂוֹת: **דֹּלָה** שִׁמְיֵי רִבִּים. **בְּמִקּוֹם** הַמָּקוֹ: **פְּעוּר**. **מִגְּלוּת**: חֵיב

יבואו ונצא לקראת כלה מלכתא ואמרי לה לקראת שבת כלה מלכתא רבי ינאי ב'מתעטף קאי ואמר כואי כלה כואי כלה: **מתנה** (ה) המבקע (ו) ברה"ר והויק ברה"י ברה"י והויק ברה"ר ברה"י ואחר חייב: **גמ'** וצריכא דאי תנא המבקע ברה"י והויק ברה"ר משום דשכיחי רבים אבל מרה"ר ברה"י רלא שכיחי רבים אימא לא ואי תנא מרה"ר לרה"י משום דמעיקרא שלא ברשות עביד אבל מרשות היחיד לרה"ר דברשות עביד אימא לא ואי תנא הנך תרתי הא משום דשכיחי רבים והא משום דשלא ברשות אבל מרה"י לרה"י אחר רלא שכיחי רבים ומעיקרא ברשות אימא לא צריכא: ת"ר הנכנס לחנותו של נגר שלא ברשות ונתוה בקעת וטפחה על פניו ומת פטור ואם נכנס ברשות חייב מאי חייב א"ר יוסי בר חנינא חייב כד' דברים ופטור מגלות לפי שאין דומה ליער יער זה לרשותו נכנס וזה לרשותו נכנס זה לרשות חבירו נכנס אמר (ו) רבא ק"ו ומה יער זה לרעתו נכנס זה לרעתו נכנס נעשה כמי שזכנס לרעת חבירו וגולה זה שגדרתו חבירו ובוים לא

כל שכן אלא אמר רבא במאי פטור מגלות
דלא סגי ליה בגלות והיינו מעמא דרבי יוסי בר חנינא משום דהוי ליה
שונג קרוב למיוד מתיב רבא ^ההוסיף לו רצועה אחת ומת הרי זה גולה
נול דיו והא הכא דשונג קרוב למיוד הוא דאיבעי אסוקי אדעתיה
דמייתי אינשי בחרא רצועה וקתני הרי זה גולה אמר רב שימי
מנהרדעא דטעי כמנינא ^טטפח ליה רבא בסנדליה אמר ליה
אטו הוא מני והתניא ^יהגדול שבדיינין קורא והשני מונה והשלישי אומר
הכרו אלא אמר רב שימי מנהרדעא טעמא דיינא גופיה מתיבי ^יהוורק את
האבן לרה"ד ורהג הרי זה גולה והא הכא דשונג קרוב למיוד הוא דאיבעי
ליה אסוקי אדעתיה דברה"ד שכיחי אינשי וקתני הרי זה גולה ^{יא}אמר רב שמואל
בר יצחק ^{יב}בסותר את כותלו איבעי ליה עיוני בסותר בלילה ^{יג}בלילה נמי
איבעי ליה עיוני ^{יד}בסותר את כותלו ביום לאשפה האי אשפה ה"ד אי דשכיחי
רבים מויד הוא ואי לא שכיחי רבים אנוס הוא אמר רב פפא ^{טז}לא צריכא
אלא ^{יז}כאשפה העשויה להפנות בלילה ואינה עשויה להפנות ביום ואיכא
דמיקרי ויתבי מויד לא הוי דהא אפא עשויה להפנות ביום אנוס נמי לא
הוי דהא איכא דמיקרי ויתבי רב פפא משמיה דרבא דמתני לה ארישא
להנכנס לחנותו של נגר שלא ברשות ונתנה לו בקעת ומטפחה לו על פניו
ומת פטור אמר רבי יוסי בר חנינא ^{יח}חייב בארבעה דברים ^{יט}ופטור מגלות
מאן דמתני לה אסיפא כ"ש ארישא ומאן דמתני לה ארישא אבל אסיפא ^ככיון
דברשות חייב גלות ומי חייב גלות והתניא הנכנס לחנותו של נפח ונתזה
ניצוצות ומטפחה לו על פניו ומת פטור ואפילו נכנס ברשות הכא במאי עסקינן
בשוליא דנפחי שוליא דנפחי למקטלא קאי כשרבו מסרהב בו לצאת ואינו
יוצא ומשום דרבו מסרהב בו לצאת למיקטליה קאי כסבור צא אי הכי אחר נמי
אחר

והוא

מסורת הש"ס

(א) ונמשנה שנמשניות
איתא ליהסך כחחלה
המבקק ברה"י ואח"כ
המבקק ברה"י וכו' מוכן
סדר הירשטחא בנמרא.
(ב) מכות כב: (ג) ומ"ק כה:
כ"ז כב: (ד) מכות כב:
כריתות יא: (ה) מכות ת:
(ו) ב"י סס: (ז) לעיל ח:
(ח) לעיל כו: (ט) ב"י דר'
יוסי ב"ר חנינא, מאור דבש,

הנהגות הב"ח

(א) במשנה המבקש
ברה"י והזיק ברה"ר
ברה"ר והזיק ברה"י:
(ב) גמ' אומר רבה ק"ו
ומה יער: (ג) רש"י ד"ה
טפח וד"ה נסמלית
הד"א:

מוסף רש"י

מתעטף. כנגדו נאם
(שם כ"ט.) ברא כלה.
הס קריא לא נשמת
שם מתוך תביעת (שם).
הוסף לה רצועה אחת
ובת הירז וזה גולה על
ידו. ולא היה לה לטוטר
פסרם ימי אדם נשאר
מקנה. ולאמרן כהנשפין
(שם כ"ט.) כולן
סמורין. דהאי אורחא
לה נשפין כדא ידא אדם
(שם כ"ב.) טפח אדם
ברא בסמוריה. הסו כל
מולת מתין דרך שחק.
שם שחקי למי שחק.
השק (כ"ב כ"ב.) ואיכא
דמוקרי חסין. לטעת כוס
(שם כ"ב.)

בינו חננאל (המשך)

אחא ומצא ארט למצאצא
עצמו מכאן ארט אלעזר
כן יעקב משיטתא אלה
מיד הוציא אלה את
ראשו ויכרסו פטור מכלת
וחייב בדי דברים מאן
דברין אהא חייב
דברין אשכן חייבמיהא
ורואי חייב ומאן דברין
לה אקמיהא אבל אהא
פטורין למידי דדי דברים
וחייב בנזק ודברא דאמי
פסוק פ' אלה היתה אמי
מתת לו בחיובי ולא הכיר
בה מעולם וצמד ופסלה
לענין נזקי חייב לענין די
דברים פטור ואפי' אנוס
חייב בנזק היין דאמי
ובנן כדריא פצע תחת
פצע לעיל על השוגג
כמודע ליל האונס כצ"ל:

(א) חולי צ"ל ואפילו בחיט
מכין להזיק חייב.
(ב) פ"ה דנפשו.
(ג) נראה דצ"ל אע"ג דאמר
לא מ"ת לא הוי ליה לאסוקי
אדעתיה וכו'.